

BESTSELER

vydavateľstvo

VITA JAMBOROVÁ

BODYGUARDKA

OSOBNÝM STRÁŽCOM PÓVABNÁ ŽENA? LEPŠIE NEŽ ŠKAREDÝ CHLAP

BODYGUARDKA

VITA JAMBOROVÁ

Vita Jamborová

Bodyguardka

Copyright © by Vita Jamborová

Cover design © by Katarína Skalková

Illustration © Shutterstock

Slovak edition © by BESTSELER

BESTSELER

vydavateľstvo

ISBN: 978-80-89821-16-7

... Odetá do ocelovo šedých siat a briešne drahého značkového parfumu vchádzam do budovy Slovenského národného divadla. V sprievode muža, tvár ktorého je pre väčšinu Slovákov neznáma. Pritom je to jeden z politicky najmocnejších mužov Veľkej Británie.

Nepýtam sa, prečo niekto ako on nechce obvyklý sprievod veľkých a broziwo vyzerajúcich chlapov. Nie je to moja vec.

Usmievam sa: na neho, na ľudí, ktorých poznám, a popritom stačím sledovať dianie okolo. Zaisťujem tak bezpečnosť klienta po mojom boku. Viem len, že sa v divadle s niekým stretne, čím sa obíde v takých prípadoch nevyhnutný protokol, a ja mu to mám umožniť. Moja prirodzená ženská zvedavosť je potlačená na minimum. Zavádzala by mi, nútila by ma premýšľať, hľadať odpovede na dotieravé otázky. A ja nesmiem stratiť koncentráciu.

Klient sa cíti dobre, je v pohode a ja sa mu páčim. Je možné, že keď sa náš spoločný večer skončí, o niečo sa pokúsi. Nebol by ani prvý a ani nebude posledný. Lenže ja mám svoje pravidlá a on navyše vôbec nie je môj typ.

Mapujem okolie a vkladám do pamäte všetky zdanlivo bezvýznamné drobnosti, len tak, pre náhodu... Z jedného z pravidiel výcviku sa časom stal železný zvyk.

Zdalo sa mi, alebo ten muž pri schodisku sa na nás pozrel dôkladnejšie, než ako sa bežne na niekoho pozerá? Nezdalo... V jeho tvári sa mihlo prekvapenie, potom sa zamračil - zrejme môjho spoločníka spoznal...

Ide smerom k nám. Nenápadný ako kamión v jednosmerke.

- Je to on? Ten, s kým sa máte stretnúť? - pošepkám svojmu klientovi.

- Toho muža nepoznám, - odvetí a javí známky nepokoja.

Napadlo mi, či by sa teraz necítil lepšie v spoločnosti chlapa bodyguarda. Stavila by som sa, že nad tým istým momentálne

uvažuje aj on.

Postavím sa pred neho a predstieram, že niečo hľadám v miniatúrnej striebornej kabelke. Ten muž sa rýchlo približuje. Zdvihnem hlavu a v jeho tvári vidím vrieť hnev. Doslova. Mám taký pocit, že o chvíľu ho začne prskať okolo seba.

Urobím krok k nemu a chytím ho za ruku. Stále sa usmievam a sledujem, ako sa na mňa prekvapene pozerá. Ako keby ma až teraz vzal na vedomie. Vôbec sa mu nečudujem. Poznám chmat, vďaka ktorému je bezbranný a spôsobuje mu to ukrutnú bolesť.

- Čo chcete? - spýtam sa.

Vidím, že mi nerozumie, takže tú istú frázu zopakujem po anglicky. Začne mlieť niečo o tom, že môjho klienta je treba odstreliť ako besného psa za všetko, čo urobil a ešte len urobí. Zvyšuje hlas a snaží sa vyslobodiť svoju ruku z môjho pevného zovretia. Márna snaha.

- Čo s ním mám robiť? - spýtam sa.

- Je mi to jedno, len nech je preč, - odvetí celý roztrasený a obzerá sa okolo seba.

Usmejem sa - na neho, potom na chlapíka, ktorého ruku ešte stále väzním.

- Hneď sa vrátim, - ubezpečím klienta a odchádzam s tým čudákom, ktorého som práve lapila.

Sprevádzam ho až k východu z divadla a na prahu ho púšťam.

- Ak sa vrátite, zabijem vás, - vravím mu milo.

Keď vidím, že mi neverí, zvýším dávku:

- Sľubujem, že nabudúce to bude bolieť viac.

Vidím, že pre neho je veľmi ťažké zrovnat' si myšlienky a uverit' mi. Zjavne nechápe, ako sa mohlo stať, že ho spacificovala žena o hlavu menšia ako on sám. To ma netrápi.

Zvykla som si. Svoju prácu robím dobre a nemienim sa starať do vecí, do ktorých ma nič nie je.

Pre istotu sa na neho ešte raz škaredo pozriem a odchádzam za klientom, aby som mu mohla sprostredkovať stretnutie, na ktoré ma najal...

1.

Milujem svoju prácu. Už ste niekedy počuli o „bodyguardoch v sukniach“? Nie je to bežné, nehovorí sa o tom, ale my existujeme. Patríme pod agentúry, ktoré si nás starostlivo vyberajú, vyhľadávajú a starajú sa o náš výcvik.

Väčšinou sme krásne alebo aspoň pekné, pretože len tak od nás nikto nič nebezpečné neočakáva. Prečo nie? Pretože atentátnici alebo podobní nebezpeční lotri sú zväčša chlapi. O chlapoch a ich predsudkoch voči ženám koluje množstvo vtipov, takže asi viete, o čom hovorím. Klameme telom a niekedy aj dušou. Podľa toho, čo je v hre a za koľko....

Špeciálnu ženskú ochranu uprednostňoval napríklad líbyjský vodca Muammar Kaddáfí. Prečo? Pretože ženy sú vnímavejšie, nenápadnejšie a majú aj takzvaný „šiesty zmysel“. Okrem toho, mužom väčšinou robí problém zaútočiť na ženu a my tak môžeme využiť okamih prekvapenia...

Počuli ste niekedy o Anne Loginovej? Bývalá modelka si založila svoju vlastnú agentúru, ktorá sprostredkovávala služby žien bodyguardiek. Hovorili im „pôvabná ochranka“. Ona sama vraj netušila, aký potenciál v sebe má. No raz, keď Loginová fotila pre BMW, musela absolvovať kurz rýchlej jazdy. A bavilo ju to.

Osud chcel, aby sa neskôr stretla s vlastníkom bezpečnostnej agentúry, ktorý ju naučil strieľať a navrhol jej spoluprácu. Zistila tak, že autá a zbrane sú jej vášňou. Predtým však zvládla kurzy rôznych bojových umení a kurzy telesných strážcov.

Pracovala pre iných, kým jej priatelia nevnikli nápad založiť si vlastnú agentúru, v ktorej by bodyguardmi boli výlučne ženy. Urobila to a veľmi sa jej v tom darilo.

Smutné je, že zomrela vo svojich dvadsiatich deviatich rokoch v snahe ochrániť vlastné luxusné auto pred zlodejmi. Konala inštinktívne, bránila, čo bolo jej...

U nás je žien bodyguardiek veľmi málo, ale postupne zaberáme pre seba miesto, ktoré doteraz patrilo výlučne mužom. Postava obrovského chlapa strážcu je tak veľmi zakorenená v našich predstavách, že je takmer nemožné predstavovať si na jeho mieste ženu, dokonca aj v priliehavých večerných šatách, pod ktorými, predstavte si, ukrýva zbraň.

Pritom bodyguard vôbec nemusí byť ani veľký, ani svalnatý a ani holohlavý. Teraz som opísala typického ochranca, ako ich vidíme v amerických filmoch. Naopak, správny strážca nesmie na seba upozorňovať. Nenápadnosť je jeho najväčšia výhoda a najsilnejšia zbraň.

Pred niekoľkými rokmi ste ma poznali ako „najkrajšiu slovenskú biatlonistku“. Tak o mne písali noviny po celom svete, kde som sa pravidelne umiestňovala na najvyšších priečkach. Teraz, po úspešnom ukončení kariéry, vediem dvojité životy. V jednom som sama za seba a vlastným značkový obchod s lyžiarskymi potrebami, ktorý ma oficiálne živí. V druhom som niekto, s kým sa jednoducho viac stožňujem.

Obidva moje životy sa prelínajú, pretože Diana, bývalá slovenská biatlonistka, niekedy robí zásterku inej Diane. Tej nebezpečnej a dravej šelme, ktorú mám oveľa radšej. Nieкто by možno povedal niečo o čistej schizofrénii, ale ja som sa v tejto dvojrole naozaj našla. Som to ja. Tak som

to chcela.

Netušila som ale, že jedného pekného dňa...

***

Môj osobný život by sa ešte pred niekoľkými dňami dal charakterizovať ako príjemne zabehnutý. Lenže vyzerať to tak, že kedykoľvek zakričím „hop!“, nemusí sa mi podariť preskočiť...

Už viackrát sa osvedčilo moje vlastné pravidlo - nechváliť sa. Teda nechváliť sa tým, na čom mi naozaj záleží, z čoho mám radosť, alebo na čo som hrdá. Vždy sa to totiž nejako pokazí, vždy... Rozmýšľala som, čím to asi bude, ale doteraz som na odpoveď neprišla. Na logickú odpoveď, pretože tých nelogických je viac ako dosť.

Pritom nie som padavka, ktorá by sa zložila pod nátlakom problémov. To už vôbec nie. V práci, ktorú rada robím, mám prezývku Rybička. Ale nech vás to zdanlivo mierumilovné označenie nemýli. Ide o japonskú ryбку, Bojovnicu pestrú (*beta solendens*), ktorá je známa svojim krásnym zjavom a tiež mimoriadne ostrým temperamantom. V práci som niekto úplne iný, úplne iná žena.

Žena, ktorej by sa jej frajer v živote neopovážil dať facu a surovo jej vynadať pred ďalším svedkom, svojim kamarátom. Žena, ktorej by sa nemohol vyhrážať, že sa s ňou rozíde, ak sa ešte raz objaví v nejakom bulvárnom plátku po boku iného muža.

Áno, môj frajer si to všetko dovolil. Pretože submisívna a nerozhodná Diana nemá nič spoločné s Rybičkou, ktorá len robila svoju prácu.

Vtedy som pochopila, že moja snaha zosúladiť svoje dva životy tak, aby fungovali každý v inej dimenzii, je vcel-

ku márna. Moja šéfka, Sandra, majiteľka agentúry, ktorá poskytovala služby bodyguardiek, mi to vždy vyčítala:

- Nemôžeš predsa žiť tak ako žiješ. Skôr či neskôr sa budeš musieť svojmu chlapovi priznať, z akých peňazí mi platíš drahé dovolenky a nakupuješ handry. Nebodaj si stále myslíš, že máš odložené ešte zo starých čias?

- Nie, oficiálne to mám z reklamy a z môjho obchodu.

- Z akej reklamy, prosím ťa? - uškrnula sa.

- Čudovala by si sa, ale on tomu verí.

- Pretože mu to vyhovuje, moja drahá.

- Tak potom to vyhovuje aj mne, moja drahá, - usmiala som sa na ňu.

Sandra, zhodou šťastných okolností moja kamarátka, Samuela neznášala. Ja som ho milovala. No a Samuel...

Samuel patrí k chlapom, ktorí sú celoživotne presvedčení o tom, že žena, s ktorou nadviažu akúkoľvek formu vzťahu, sa narodila práve v ten deň, keď sa oni dvaja stretli. Čiže akékoľvek odchýlky od toho, ako ju vo svojich predstavách vidí a ako sa podľa neho má správať, obliekať, rozprávať, dokonca aj myslieť, boli nežiaduce. Potom sa takýto muž cíti zradený, podvedený a slová, ktoré jej otrieska o hlavu, sa nesú v štýle: myslel som, že si iná...

Ona zostane zaskočená. Iná? Ako ktorá? Ako jeho bývalá? A pritom jej v tej chvíli vôbec nedochádza, že myslel tým ju samotnú. Ako si ju predstavoval on, samozrejme.

Typický Pygmalion - ja som ťa stvoril, žena, moje predstavy o tebe mi ťa zhmotnili. Takže ako sa mohlo stať, že si taká iná?..

Väčšinou takýto chlap zostane nemilo prekvapený, doslova zaskočený, ak svetlý obraz jeho milovanej z ničoho nič potemnie. Chyba v Matrixe - niečo nezodpovedá jeho

názoru na ňu, ako keby to ani nebola ona...

Ako sa to mohlo stať?! A ak sa mu v tej chvíli nezrúti jeho umelo vytvorený svet alebo predsa len sa zrúti a on prežije, pomsta zvyčajne býva strašná... Stupeň jej brutality je priamo úmerný tomu, aký vzťah spolu mali.

Ak spolu „len“ chodili, bude ju ohovárať pred kamarátmi a známymi, pred každou svojou ďalšou babou, a spomenie si na to ešte aj na smrteľnej posteli.

Ak nedajbože boli manželia, urobí jej zo života peklo dlho predtým ako ich súd rozvedie, a ani potom to už nikdy nebude lepšie. Musí predsa pykať za to, že sa z nej vyklúla tá iná, celkom cudzia žena, ktorú nespoznáva a ktorej odteraz nebude môcť prísť na meno.

Najhoršie je, že som to o ňom vedela. Vedela som o jeho bohorovnosti a ako veľmi túži po dokonalosti ostatných okolo seba. Pretože on už predsa dokonalý bol - veď ako presvedčivo som ho v tom utvrdzovala, v tej jeho dokonalosti.

Lenže láska je fakt slepá, ba aj hluchá a ešte k tomu aj hlúpa. No, možno nie láska... To ja - hluchá, slepá a hlúpa...

Preto, keď mi z ničoho nič dal facku, som si povedala, že stačilo. Žeby tá jeho facka zavážila v prospech ukončenia nášho vzťahu?

Bolela... V živote sa ma žiadny chlap nedotkol podobným spôsobom. Samozrejme, s výnimkou práce - tam sa to aspoň dá očakávať, je to celkom iné, iná situácia. Tam je to normálne.

Priznám sa, v tom momente som bola celkom bezradná. V hlave som nemala jedinú myšlienku. Jeho, vlastne náš spoločný kamarát, sa na nás díval s otvorenou pusou a ja

som neurobila vôbec nič na svoju obranu. Ani ten kamarát nie. Myslím si, že nás obidvoch zasiahli šok a prekvapenie a znehybnili nás.

Samuel stál predou mnou. Jeho ruka bola ešte stále vo vzduchu, ako keby aj on bol zaskočený tým, čo urobil. Zvažoval dôsledky. Potom, keď sa odo mňa nedočkal nijakej spätnej reakcie, prehovoril:

- Ešte raz ťa uvidím s tým debilkom a...

Nabral odvalu. Vo vlastných očiach narástol na veľkého a mužného chlapa, ktorý háji svoju česť. Nadul sa pritom ako holub a my dvaja s Marcelom sme na neho pozerali a neverili vlastným očiam.

Toto bol muž, ktorého som milovala? Naozaj? Čo som bola predtým slepá, hluchá a... Potom som si uvedomila, že áno. Bola som.

Prečo teda v tej chvíli, ako sa ma dotkla jeho ruka, som nezareagovala? Kde sú dlhé mesiace prísneho výcviku a psychologickú prípravu na akúkoľvek možnosť a akúkoľvek situáciu? V tej chvíli som o sebe veľmi zapochybovala. Ako môžem vykonávať svoju prácu, ak ma teraz zaskočila facka od môjho chlapa?

Cítila som na sebe Marcelov pohľad a podľa reči jeho tela, ktorú som vnímala periférne, som vedela, že šok pominul a on je schopný zachovať sa ako gentleman a brániť dámu. Ocenila som to, ale nemienila som Samuelovi dovoliť znova ma udrieť.

- Choď do riti! - povedala som prvé, čo mi napadlo.

- Čože?! - neveril svojim ušiam.

- Ešte raz sa ma dotkneš a si mŕtvy, - povedala som, naoko pokojná.

Pozerala som sa mu priamo do očí a videla som, aký je

prekvapený. Ale neveril tomu. Neveril, že to myslím vážne. Nedošlo mu, že v skutočnosti nie som Diana. Som Rybička, Bojovnica pestrá.

Otočila som sa mu chrbtom s tým, že odchádzam.

- To čo si povedala?! - spýtal sa a chytil ma za zápästie.

Ved' pred ďalším chlapom nemohol vyzerat' ako hlu-pák, však?

- Myslíš to „choď do riti“ alebo že sa ma nemáš dotýkať? Čomu si nerozumel?!

Vedela som, že mi chce znova ublížiť a vyslovene som ho provokovala. Nesklamal. Pokúsil sa mi vykrútiť ruku za chrbát a pritiahnuť si ma k sebe. Namiesto toho som mu ruku vykrútila ja.

Keď som sa ocitla za jeho chrbtom, vykrúcala som mu ja tak, že bol donútený kľaknúť si na kolená. Ani on, ani Marcel, nepochopili, ako sa to stalo. Ani ja som v tej chvíli nechápala, ako sme sa spoločne dopracovali k tejto situácii.

Držala som v šachu muža, s ktorým ma predtým spájalo toľko krásnych spoločných zážitkov a toľko plánov... A nie, nadvláda nad ním mi vôbec nerobila dobre. Celá tá situácia bola absurdná a ja som vedela, že toto je koniec nášho vzťahu. Nemôžem byť s človekom, ktorý na mňa zdvihol ruku. Nepochybovala som o tom, že ani on nebude túžiť ostať s babou, ktorá ho tak veľmi ponížila.

Pustila som mu ruku a on si ju ihneď pritúľil k sebe ako najväčšiu vzácnosť.

- Suka! - vypl'ul zo seba.

- Strč sa! - odvetila som.

Marcel snáď ani nedýchal a pozeral sa na mňa ako na zjavenie. Nečudovala som sa mu. Ani on nevedel, že vo mne existuje nejaké moje ďalšie „ja“ - Rybička.

- Počúvajte, - začal. - Nemali by ste...

- Nie, Marcel, - prerušila som ho. - Zober, prosím, svojho kamoša, a odveď ho z môjho domu preč.

Usmiala som sa na obidvoch typom úsmevu, ktorému sa hovorí „mrazivý“, a odkráčala do kuchyne. Samuelovi som tak dala šancu na viac-menej dôstojný odchod.

V kuchyni som sa oprela o stôl a čakala, čo sa bude diať vedľa. V hlave mi hučali myšlienky. Úspešne si protirečili a ja som s nimi bojovala len tak, že som si hrýzla spodnú peru. Zlozvyk z detstva - nikdy sa mi ho nepodarilo vykorenit'.

Ešte deň predtým som bola plná snov a optimizmu. Napriek tomu, čo som robila, nikdy som nestratila schopnosť snívaj' s otvorenými očami. Napokon, Diana si mohla dovoliť sny o šťastí, a až doteraz v tých snoch figuroval Samuel. Presnejšie, neodmysliteľne k nim patril.

Úmyselne som prehliadala všetky jeho chyby, aj keď niekedy boli priam do očí bijúce. Nevadilo mi to. Mala som pocit, že jeho dobré vlastnosti ich vyvažovali v plnej miere. Lenže vtedy, po tej facke, som pochopila, že ak by som sa nechala, bude sa to opakovať.

Bodyguard musí byť okrem iného aj dobrý psychológ a musí vedieť odhadnúť situáciu, ktorá sa ešte len bude rozvíjať. Bola som príliš dobrá žiačka svojich učiteľov na to, aby som mala ešte nejaké ilúzie ohľadom Samuela. Už som nemala. Presne som si ho po tej facke zaprofilovala. Dúfať, že som sa v jeho prípade zmýlila, by bolo niečo ako sponchybňovať, že dva plus dva sa rovná štyri.

Počula som kroky, buchnutie vchodových dverí a ďalšie kroky smerom do kuchyne, kde som stála ja. Dúfala som, že to nie je Samuel.

Nebol. Marcel sa tváril ako niekto, komu zomrel jeho

najbližší príbuzný.

- Počúvaj..., - začal.

- Nie, - zdvihla som ruku v obrannom geste. - Už sa to neodstane, Marcel.

- Bol nahnevaný...

- To je mi jedno. Nemienim mu dávať ďalšie príležitosti fackovať ma.

- On nechcel.

- Ale chcel, - odvetila som so smútkom v hlase. - Ale chcel...

Dívali sme sa na seba a ja som dúfala, že nestratím aj jeho. Mala som ho rada. Aj napriek tomu, že som tušila, že je do Samuela už roky zaľúbený. Možno to tušil aj Samuel, nikdy som sa ho nespýtala. Ja som na to prišla časom, keď sme sa s Marcelom viac spoznali. Správal sa presne tak, ako by som sa správala ja na jeho mieste, keby som vedela, že nemám šancu. Žena jednoducho vie vycítiť, keď o jej milého prejavuje záujem iná žena. Čo na tom, že Marcel bol muž. Vždy je to rovnaké...

- Odkáž mu, že veci mu pobalím sama. Nech si po nich zajtra príde alebo sa zastav ty.

Prikývol. Videl, že to myslím vážne.

- Dobre.

Otočil sa a pobral sa na odchod. Až mi stiahlo hrdlo, tak mi ho bolo ľúto. Nie seba. V tej chvíli naozaj nie.

- Marcel, - povedala som. - Teba nestratím, však?

Musela som sa spýtať. Mám rada vo veciach jasno.

- Nie, zlatko. Samozrejme, že nie.

2.

Rozhodla som sa, že budem brať život tak, ako prichádza, a sny zatiaľ odložím bokom. Mala som tridsať rokov, vlastný, celkom zdravý rozum a dosť peňazí na to, aby som sa nemusela báť o budúcnosť.

Moja práca mi niekedy dávala zabráť, hlavne z časového hľadiska. Ale po rozchode so Samuelom som už nemusela nikomu klamať kde som, prečo musím z minúty na minútu meniť dohodnuté stretnutia alebo rušiť spoločný program. Už som nemusela žiť dva životy naraz, čo mi vyhovovalo. Možno pocít ťlavy bol protiváhou k tomu, že som prišla o človeka, ktorého som milovala. Kedysi... Teraz už asi v minulom živote.

Po tom všetkom sa život Diany na chvíľu spojil so životom Rybičky a plynul dosť harmonicky, ak nerátam smútok, ktorý ma z času na čas prepádával. Vždy sa prikradol nečakane, zákerne, keď som sa cítila relatívne v pohode. Vedela som, že je len otázka času, kedy mi začne vadieť, že som sama, ale vtedy som sa z toho snažila vyťažiť, čo sa dalo.

Samuel si po svojej veci poslal Marcela, ako som správne predpokladala. Ten sa na druhý deň od onoho incidentu zjavil pred mojimi dverami a vyzeral pritom ako bezprizorné šteniatko. Spoločne sme balili Samuelove handry a ostatné veci, s ktorými sa stihol zabývať v mojom dome. Sama som neverila, koľko toho je, keď som prešla očami všetky tie tašky a škatule.

Keď veci zmizli v Marcelovom aute a ja som sa neskôr

obzerala po dome, cítila som, že niečo podobné sa udialo aj s mojím životom. Kus z neho bol preč a ten kus ma fantómovo bolel.

V ten istý večer, po fľaši bieleho vína, som si múdro povedala, že vypratáním Samuelových vecí som si vlastne vyčistila svoj dom, svoje „čchi“, a je teda čas ísť ďalej. Nevieam, ako to znášal dom, ale mňa moje čisté „čchi“ omínalo ako tesné lodičky.

Povedať, že som nemala kedy byť smutná z rozchodu, by nebola pravda. Moja práca nevyzerala ako klasický pracovný úväzok. Niekedy trvala len deň, niekedy niekoľko dní až týždeň. Podľa toho, ako ma potreboval klient.

Čudovali by ste sa, kto všetko na Slovensku potrebuje alebo potreboval služby bodyguardiek. Naša agentúra sprostredkováva výhradne služby ženskej ochranky, podľa vzoru agentúry „Stilet“, ktorá patrila Anne Loginovej.

Veľmi často sú našimi klientkami ženy alebo milenky bohatých podnikateľov. Niežeby sa báli o vlastný život, aj keď poznám také prípady. Ale, napríklad, chcú ísť nakupovať do Rakúska, alebo dokonca Paríža a niekedy do Talianska. Vláčiť so sebou na nákupy nejakého veľkého, alebo v princípe aj malého chlapa, by bolo dosť nepohodlné. Ale žena, dobre vyzerajúca a aspoň sčasti naladená na rovnakú vlnovú dĺžku - to už je iné. Ak má rovnakú úchylku na topánky alebo kabelky, ešte lepšie. Navyše, ich bohatí milenci alebo manželia nemusia žiarliť. Ich polovička sa im vráti späť živá, zdravá a verná. Platobná karta síce podstúpi redukčnú diétu, ale všetci sú spokojní.

Raz som takto do Paríža sprevádzala krásnu milen-

ku jedného mediálne známeho slovenského podnikateľa. Povedala, že bezo mňa by nemala šancu vypadnúť z Bratislavy, pretože jej drahý je extrémne žiarlivý. S ňou, kvôli biznisu, ísť nemohol, a ju samú alebo s chlapom ako ochrankou by v žiadnom prípade nepustil.

Keď nás na letisku odfotili reportéri z nejakého bulváru, priznala sa, že aj kvôli tomu je rada, že ide práve so mnou. Predstavte si, že by ju takto niekto načapal s mužom!

Mňa médiá ešte stále poznali a dá sa povedať, že aj mali radi. Aj keď ma z času na čas odfotili s nejakým známym mužom, nikomu nenapadlo, že vystupujem ako jeho ochranka. Skoro vždy tie fotky boli s poznámkou: „Bývalá najkrajšia slovenská biatlonistka Diana Danová v spoločnosti svojho nového objavu“. Alebo naopak - podľa toho, kto z nás bol viac známy - ja, alebo ten dotyčný. V spoločnosti som tak získala povest' dosť prelietavej devy, ale mne to nevadilo.

Počas vzťahu so Samuelom som sa snažila byť opatrná a nenechať sa s nikým vyfotografovať. Keďže Sandra bola moja kamarátka, snažila sa mi dohadzovať kšefty, pri ktorých sa mi darilo byť v podstate neviditeľná a len si robiť svoju prácu. Väčšinou to teda boli ženy, a ak som aj musela sprevádzať nejakého muža, ani raz sa to nedostalo na stránky nejakého bulváru. Až na ten posledný kšeft, ktorý som musela zobrať, pretože nik iný z dievčat nebol voľný.

Tibor Baláž, šarmančný štyridsiatnik, bol bývalý herec. Pred niekoľkými rokmi zavesil herectvo na kliniec a vstúpil do politiky. Bol cieľavedomý, sexi, vedel sa perfektne a múdro vyjadrovať a aj jeho volebný program mi

bol dosť sympatický. No a, samozrejme, čertovsky dobre vyzeral v telke.

Už dlhšie mu na jeho súkromnú adresu chodili výhražné listy. Až keď v nich raz našiel fotku svojho kocúra, ktorý sa mu pred časom stratil, pochopil, že vyhrážky treba začať brať vážne. Kocúr, ktorého mal rád a s ktorým často pózoval pre rôzne médiá, totiž bol na tej fotke mŕtvy... Vec začala šetriť polícia a pán Baláž sa rozhodol využiť služby bodyguarda. Nieкто mu odporučil našu agentúru.

Aby som to vysvetlila: služby našej agentúry sa neviazujú v reklamách, ani nefigurujú v Zlatých stránkach. Aby ste sa o nás dozvedeli, nieкто vám nás musí odporučiť, pochopiteľne, veľmi diskkrétne.

Dostala som teda úlohu chrániť Tibora Baláža a na jednom z večierkov, kam som ho sprevádzala, nás odfotil reportér jedného známeho denníka.

Hneď potom nabrali veci rýchly spád. Nerátam facku a rozchod so Samuelom. Ako vysvitlo neskôr, že Balážovi sa vyhrážala jeho bývalá milenka, s ktorou sa rozišiel kvôli inej žene. Keď dotyčná uvidela našu spoločnú fotku, povestný pohár jej trpezlivosti pretiekol. Tak teda zaútočila. Kyselinou.

Áno, naozaj to bola kyselina a najhoršie na tom všetkom bolo, že, ako sa priznala, chcela ňou poliať nás obidvoch. Prečo aj mňa, to mi nebolo jasné, ale u vyšinutej ženskej by som aj tak nijakú logiku nepredpokladala.

...Zbadala som ju hneď, ako sa k nám začala približovať. Reč jej tela mi jasne naznačila, že úmysly, ktoré má, sú zlé. Baláž mi práve držal dvere na strane spolujazdca a ja som bola pripravená nastúpiť. Ale uvidela som, ako sa k nám približuje, niečo si mrmle a jednu ruku má ponorenú